

Kees Visscher zeer vereerd met prestigieuze Wilhelmine Siefkes-prijs 'Langzaamschrijver' werkt aan nieuwe boeken

■ VEENDAM - Hij is het gewend om te spreken voor publiek en hij weet ook wat het is om met prijzen te worden gefêteerd. Toch schaamde de Veendammer schrijver Kees Visscher (68) zich een beetje toen hij onlangs in het Rathaus van Leer (D) de prestigieuze Wilhelmine Siefkes-prijs mocht ontvangen. Visscher was na Henry Hes immers al de tweede Groninger die de vierjaarlijkse prijs voor de beste schrijver uit het Nedersaksische taalgebied kreeg toegewezen.

Door Jan Schlimback

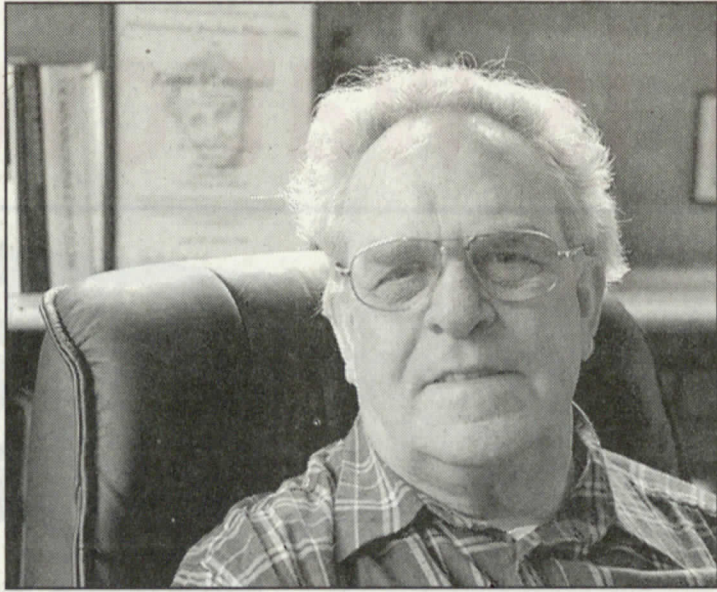
Het was bovendien nog maar de derde keer dat de onderscheiding - bestaande uit een oorkonde en 5000 D-Mark - werd toegekend. Jurylid Cornelia Nath nam dat gevoel van gêne snel weg: „De beste krijgt die prijs gewoon. Dat is niet anders.” Visscher, die met de verhalenbundel *Appels in 't Paark* in 1986 al de literaire prijs van de provincie Groningen kreeg en zich bekendheid verwierf met zijn humoristische Radio Noord-vertelsels *Zo dag en deur*, nam de prijs dus graag in ontvangst. „Niet

vanwege het geld ook al is dat heel mooi natuurlijk. Het is vooral de eer en het is bovendien een enorme stimulans.”

De vader van cabaretier Bert en van journalist/theatermaker Jos streek in een veld van vijftig Duitse en twintig Nederlandse schrijvers met de eer en dat deed vooral zijn zelfvertrouwen goed. Wat heet! Het voormalig hoofdsales promotion van Avebe wil, gesterkt door de hoge onderscheiding, de vijf prijswinnende verhalen - die eerder al in het Groninger Tiedschrift *Krödde* verschenen - aanvullen met nieuwe werken en deze bundelen tot een boek. Deze vijf verhalen worden overigens vanwege de Wilhelmine Siefkes-prijs in het Platduuts vertaald en uitgebracht. Verder, en niet onbelangrijk, wil hij ook aan een Nederlandstalig boek gaan werken. In de taal waarin de geboren verteller Visscher op zijn 40e begon te schrijven tot hij in de ban van het dialect kwam.

Stilletjes

Om voor die klus tijd vrij te maken had hij al stilletjes een streep gezet onder de vele leesbeurten her en der in de

▲ Kees Visscher: „Een vel in de machine draaien en er even een verhaal uit rammen kan ik niet. Over een alinea denk ik soms wel een week na.”

Foto: Hans Banus

provincie. Zodat hij zijn aandacht nu eens volledig kan richten op het schrijven van het wat zwaardere literaire werk. „Ik ben namelijk een langzaamschrijver. Ik concipieer heel langzaam. Een vel in de machine draaien en er even een verhaal uit rammen kan ik niet. Over een alinea denk ik

soms wel een week na.” Desondanks heeft hij zich met de eveneens uit Veendam afkomstige schrijfster Gre van der Veen laten verleiden door de Provinciale Bibliotheek Centrale om gedurende de 'Meertmoand Dialectmoand' in zestien bibliotheken een lezing te houden. „Dat is pittig

maar het is ook weer een uitdaging. En het is toch leuk dat je zo vaak gevraagd wordt.” Op 2 maart gaat het circus lekker dichtbij van start in zijn woonplaats Veendam. De marathon langs de leeszalen is wel de afsluiting van Visschers voorleesreizen. Dat begint pas weer ergens in oktober. En daarna doet Visscher alleen nog die dingen die hij echt leuk vindt. Een definitieve streep wil de Veendammer niet onder de lezingen zetten. „Dan val je ook weer in een zwart gat. Er waren tijden dan kon ik wel vijf keer per week ergens naar toe. Dat doe ik dus niet meer.” Hij wil zich nu andermaal bewijzen als schrijver. Zijn naam dankt Visscher, en dat wil hij zelf graag erkennen, vooral aan de soms weemoedige maar altijd humoristische verhalen die hij op de radio voorlas. „Echt vanuit het hart komen echter de meer serieuze dingen waar een zekere dramatiek doorheen loopt.” Die richting, die eerder aan bod kwam in de bundels *Appels in 't Paark* en het in '92 verschenen *Martha*, wil Visscher nu weer op. „Maar daar heb ik wel ruimte en tijd voor nodig. Als

zo'n verhaal eenmaal in mijn hoofd zit ben ik er lang mee bezig om dat goed op papier te krijgen. Even in de tuin bezig zijn of met de vrouw op de fiets weg, wil dan niet.”

Soberder

Voor het Nederlandse boek dat Visscher nog gaat schrijven, verwacht hij een landelijk opererende uitgever te vinden. Een optimistische instelling want een eerdere poging in 1982 bij de Bezige Bij liep tot zijn teleurstelling op niets uit. „Acht maanden nadat ik de verhalen had gestuurd, kreeg ik een brief terug. Die heb ik nog. Ze hadden de verhalen gelezen en de een wilde wel uitgeven en de ander niet. Na herlezing besloten ze het niet uit te geven. Dat gaf me toen wel een tikje. Achteraf kan ik me het wel voorstellen, want de verhalen waren wat al te pathetisch geschreven. Ik zou nu veel soberder zijn. In de brief schreven ze me echter vooral door te gaan.” Een advies dat Visscher niet hoefde te krijgen want hij had en heeft de smaak inmiddels flink te pakken. Daar weten ze nu ook in Noord-Duitsland van mee te praten.